

РЕШЕНИЕ

№ 643

гр. София, 02.02.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 28.10.2016 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Бранимира Митушева
Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5446** по описа за **2016** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 23.03.2016 г. по НАХД № 3268/2013 г. на СРС, НО, 106-ти състав е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 46847 от 19.09.2012 г., издадено от началник отдел „Пътна полиция“ към СДВР за нарушение на разпоредбата на чл. 98, ал. 2, т. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), с което на основание чл. 178д от ЗДвП е наложено административно наказание – „глоба“ на И. Б. Б. в размер на 200 лева.

Срещу така постановеното решение е подадена касационна жалба от Б. с оплаквания за нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Излагат се доводи за множество процесуални нарушения, неправилна оценка на доказателствения материал от СРС и изтекла абсолютна давност. Представени са и подробни писмени бележки. В съдебно заседание касаторът, чрез адв. Т. иска отмяна на обжалваното решение и постановяване на ново, с което да се отмени НП.

Ответникът, СДВР отдел „Пътна полиция“ не изпраща процесуален представител.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е основателна и следва да бъде уважена.

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена от активно легитимирано лице според чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН в законоустановения 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК от съобщаването на обжалваното съдебно решение. Предвид изложеното същата се явява процесуално допустима.

По съществото на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените в нея касационни основания.

В производството пред СРС е установено, че на 05.09.2012 г. около 11:25 часа в [населено място] на [улица]срещу № 71 към [улица]И. Б. паркира собствения си лек автомобил марка „Т.“ с ДК [рег.номер на МПС] на място, отредено за паркиране на хора с трайни увреждания, което е обозначено с пътен знак Д 21. Вследствие на това автомобилът бил принудително преместен, а на Б. издаден АУАН № 46847.

За да постанови обжалваното решение въззивният съд е приел от правна страна, че както в АУАН, така и в НП е описано пълно и точно извършеното нарушение, обстоятелствата при които е осъществено и законните разпоредби, които са нарушени. Настоящият касационен състав напълно споделя мотивите на РС, че издаденият АУАН и наказателно постановление от формална страна съдържат изискуемите реквизити и отговарят на изискванията на чл. 42 и 57 от ЗАНН, както и че са издадени от компетентни органи.

Неоснователни са доводите на касатора за процесуално нарушение, поради присъствието на двама свидетели, точно обратно, в този случай не е нарушено правото на защита, а по-широката публичност е негова гаранция. Освен това изискването на чл.40, ал.3 от ЗАНН е да се отбележи изрично, че актът е съставен в присъствието на двама други свидетели, каквото отбелязване в случая е налице чрез посочване на самата разпоредба и това, че е съставен по докладна записка.

Приобщеният към делото снимков материал (л. 58 и следващите от въззивното дело) съдържа всички реквизити, а именно дата и час, както и регистрационен номер на моторното превозно средство. Във фазата на съдебното следствие пред СРС е възможно да се предоставят всякакви доказателства и предоставянето им, за първи път в съдебно заседание не нарушава правото на защита на наказаното лице, тъй като същото е имало възможност да се запознае с тях и да ги оспори. Неотнoсима към спора е ал. 4 от чл. 189 ЗДвП, в която е изведен редът, по който се издава електронен фиш заснет от техническо средство при отсъствието на контролен орган, а в случая заснемането на нарушителя е допълнително доказателство, спомагащо процеса на доказване от АНО, подкрепящо показанията на актосъставителя и свидетелите. Снимковият материал изцяло онагледява, че автомобилът е паркиран след знака, указващ място за инвалиди и маркировката за това. Още повече, от разпитаното по делото вещо лице и изготвената от него фототехническа експертиза, приета по делото, се установява, че същите са достоверни без налични манипулации и преработки по тях, както и че видимо от изображението е, че автомобилът е спрял след наблюдаваните пътни знаци, сред които Д 21 (Инвалид).

Въззивният съд е изпълнил задължението си за обективно, пълно и всестранно изясняване на релевантните за конкретния случай обстоятелства, излагайки ясни и убедителни мотиви в подкрепа на крайния извод за законосъобразно ангажирана административна наказателна отговорност.

Предвидената от специалния закон доказателствена сила на редовно съставените АУАН не е обвързваща за съда. В съответствие с разпоредбите на чл. 14, ал. 1, чл. 305, ал. 3 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН и т. 7

от Постановление № 10/1973 г. на Пленума на ВС във фазата на съдебно оспорване отразените в АУАН фактически констатации следва да бъдат доказани с допустимите от закона доказателства. Така установената от специалния закон доказателствена сила на редовно съставените АУАН, действително не е обвързваща за съда, поради което във фазата на съдебно оспорване, АУАН се цени наред с всички останали събрани по делото доказателства. Показанията на свидетелите Н. и П., правилно са възприети от въззивния съд като логични, последователни, непротиворечиви и потвърждаващи се в своята цялост от другите доказателства по делото (снимков материал, схеми от Столична община, АУАН). Показанията на Б., Ф. и Ф., следва да бъдат определени като предубедени и заинтересовани, и не следва да бъдат коментирани на базата на тяхната безпристрастност, поради явната им връзка с нарушителя.

Настоящият съдебен състав смята, че доводите изложени от касатора за изтекла абсолютна погасителна давност са неоснователни. Препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН предвижда, че по „въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго”. С точка 2 на Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2014г., ОСНК и О. на Втора колегия на Върховния административен съд е прието, че по отношение на погасителна давност в административното наказване се прилага института на абсолютна давност по чл. 81, ал. 3 във вр. с чл 80, ал. 1, т. 5 от Наказателния Кодекс (НК), която съгласно приложимата към извършването на нарушението редакция след изм. с ДВ бр. 26 /2010г. на НК е 4г. и 6 месеца и в случая не е изтекла. Така при начален момент 05.09.2012 г. (дата на извършване на нарушението) абсолютната давност от 4г. и 6 месеца би изтекла на 05.03.2017 г., но все още не е.

По изложените по-горе съображения и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, IV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 23.03.2016 г. по НАХД № 3268/2013 г. на СРС, НО, 106-ти състав

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.